

Μανίνα Ζουμπουλάκη: Παλιά με ένα best seller αγόραζες διαμέρισμα, τώρα βγάζεις 500 ευρώ

Κλεοπάτρα Πατλάκη

17/08/2019, 08:39 [22](#)

Αν ξεκινήσεις να διαβάζεις το βιογραφικό της, θα νιώσεις εξάντληση στο πρώτο λεπτό απ' όλα όσα έχει κάνει. Το όνομά της και τη γραφή της τα ήξερα χρόνια από τον περιοδικό Τύπο. Με τα βιβλία της όμως ανταμώθηκα φέτος, καθώς ξεκίνησα να διαβάζω το «Το (σχεδόν) ημερολόγιο μιας 82χρονης» και δεν το άφησα από τα χέρια μου μέχρι να το τελειώσω.

Ως άνθρωπος που δεν έχει συμβιβαστεί με το τετελεσμένο της ζωής, άρχισα να διαβάζω τις περιπέτειες της 82χρονης ηρωίδας κάπως καχύποπτα και όταν έκλεισα το βιβλίο είπα: «Μακάρι στα 82 μου να έχω τέτοιους φίλους και τόση αισιοδοξία». Η ηρωίδα Μελίνα Μπίλια είναι 82 ετών αλλά δηλώνει 75, πουλάει φούντα για να βοηθήσει οικονομικά τον κολλητό της που καλλιεργεί δενδρύλλια, αγαπά τους φίλους της, βγαίνει ραντεβού, υιοθετεί ένα αδέσποτο και κλείνει κεράτα το μάτι στη ζωή.

Είχα περιέργεια να γνωρίσω τη Μανίνα από κοντά και σε ένα ζαχαροπλαστείο του Παλαιού Ψυχικού αντάμωσα μια γυναίκα που μοιάζει να θέλει να καταργήσει τον χρόνο δημιουργώντας βιβλία, σενάρια και άρθρα, ενώ επενδύει στο χρηματιστήριο της φιλίας όσο λίγοι.

«Τους φίλους όσο τα παιδιά είναι μικρά τους χάνεις» μου λέει, «Σε τρώνε τα rampers και τα σχολικά βιβλία, αλλά μετά όταν αυτά μεγαλώσουν, μένει ένα τεράστιο κενό, σ' το λέω κι ανατριχιάζω. Ξαφνικά λοιπόν επανενώνεσαι με ανθρώπους που πλέον έχετε άλλα πράγματα να πείτε. Εφυγε το θέμα των παιδιών από τη μέση και μένει το εμείς. Το βρίσκω πολύ σπουδαίο να γερνάς τελικά. Θέλω να σκέφτομαι ένα μέλλον όπου είμαστε 5-10 φίλοι που μιλάμε την ίδια γλώσσα και πλέον δεν θα υπάρχει το θέμα “τι θα γίνει μετά”. Στην ηλικία μας έχουμε το άγχος τού τι θα γίνει αύριο. Στα 80 δεν σε απασχολεί το μετά».

Οι γονείς της που ζουν στην Καβάλα είναι πλέον μεγάλοι και η αγωνία της για το δικό τους μετά την οδήγησε στο να γράψει το τελευταίο της βιβλίο, όπου το θέμα των γηρατειών αντιμετωπίζεται μεν ρεαλιστικά αλλά με απύθμενο χιούμορ: «Το ότι το φάσμα του τέλους είναι όλο και πιο κοντά στους γονείς μου με ώθησε στο να γράψω αυτό το βιβλίο που απευθύνεται όμως και σε αυτούς που σκέφτονται τα γεράματα με πανικό. Η Μελίνα δεν πανικοβάλλεται και αντιμετωπίζει με χιούμορ τη ζωή. Επίσης η ιστορία του ήρωα που καλλιεργεί στο μπαλκόνι του δενδρύλλια είναι η ιστορία ενός φίλου μου που έφτασε 65 ετών και δεν είχε σύνταξη και καλλιεργούσε για 6-7 χρόνια στο μπαλκονάκι της γκαρσονιέρας του 10 δενδρύλλια, τα πουλούσε στους φίλους του και έβγαζε ένα χαρτζιλίκι κατά καιρούς. Το επίδομα των 200 ευρώ που έπαιρνε δεν του έφτανε όταν το ενοίκιό του ήταν 180 ευρώ. Ειδικά για τους δημοσιογράφους περιοδικού Τύπου, που έχουν χάσει ένσημα από διάφορες δουλειές και έφτασαν σε μια ηλικία χωρίς να έχουν συμπληρώσει ένσημα ή στα 57 τους να είναι άνεργοι, η κατάσταση είναι δύσκολη. Έχω φίλους από τον χώρο μας που είναι στραπατσarisμένοι και τα μόνα που τους σώζουν είναι το χιούμορ, η πλάκα και οι φίλοι. Γι' αυτό σου λέω, από μια ηλικία και μετά στους φίλους σου βασίζεσαι, και αυτό έβαλα στο βιβλίο μου. Και ναι, θα ήθελα να είναι έτσι η ζωή όπως στο βιβλίο. Το ότι η ηρωίδα μου στα 82 της αποκτά σκύλο και βγαίνει με έναν παππού το βρίσκω τόσο σημαντικό».

Η ίδια έχει τρία παιδιά. Ο μεγάλος της γιος είναι 25 ετών και τα δίδυμα 11 ετών. Μετρά 19 βιβλία, 30 μεταφράσεις, σενάρια για ταινίες και επιτυχημένα σίριαλ. Γράφει συνεχώς γιατί αρνείται να ενταχθεί στη φυλή των μαμαδιστών, όπως χαρακτηριστικά αποκαλεί τις μουτζαχεντίν της μητρότητας. «Μεγάλο κύκλωμα ο μαμαδισμός, σου λέω. Βλέπεις γυναίκες 27 ετών με τρία παιδιά και καυχιούνται “εγώ είμαι μαμά”. Θέλω τόσο πολύ να τους πω: “Χρυσή μου, σε 10 χρόνια δεν θα είσαι τίποτα. Γιατί αν είσαι μαμά και αυτή είναι η ταυτότητά σου, όταν τα παιδιά σου θα έχουν μεγαλώσει και θα έχουν τη δική τους ζωή μακριά σου, θα είσαι το απόλυτο τίποτα”. Πρέπει κάτι να είσαι, γραμματέας, δημοσιογράφος, πωλήτρια, να είσαι κάτι άλλο εκτός από μαμά». Μου λέει ότι έχει απίστευτη ενέργεια και πως βαριέται αφόρητα να κάθεται. «Λες να είναι ο φόβος του θανάτου;» αναρωτιέται και εξηγεί: «Ένας λόγος που γράφω πάντως είναι και γιατί αδυνατώ να λύσω στη ζωή πρακτικά θέματα. Είμαι ανίκανη να χειριστώ τις ανθρώπινες σχέσεις. Αν μαλώσουμε δεν μπορώ να το αντιμετωπίσω. Θα κάθομαι και θα σε κοιτάζω. Γι' αυτό γράφω ιστορίες όπου εκεί τα χειρίζομαι όλα όπως πρέπει. Αν η ηρωίδα μου μαλώσει με τον φίλο της, θα του πει κάτι πολύ σπουδαίο, κάτι που εγώ δεν θα μπορούσα να εκστομίσω. Ευτυχώς βέβαια που όλο αυτό μου πήγε καλά στη ζωή μου, και λεφτά έβγαλα, και χάρηκα, και πέρασα ωραία. Από τα 30 βιβλία που μετέφρασα, τα 25 ήταν πάρα πολύ καλά και έμαθα από αυτά. Τα 5 ήταν σαβούρα και το έκανα για τα χρήματα. Μετέφρασα και πολλά Αρλεκιν τη δεκαετία του '80 και μου έλεγαν: “Μα καλά, Αρλεκιν;”. Γιατί όχι; Εγώ έμαθα από αυτά μια δομή ιστορίας που δεν μου τη δίδαξε κανείς. Τρελαίνομαι να μαθαίνω καινούρια πράγματα».

ΜΑΝΙΝΑ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ

ΤΟ [ΣΧΕΔΟΝ]
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ
ΜΙΑΣ 82 ΧΡΟΝΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Τη ρωτώ αν υπάρχουν στιγμές που το μόνο που θέλει είναι να είναι ξαπλωμένη και να κοιτά το ταβάνι. Γελάει. «Έρχονται μέρες όπου δεν θέλω να κάνω τίποτα αλλά αυτές δεν είναι πάνω από 10 τον χρόνο και συνήθως συμβαίνει όταν μου προκύπτει κάτι ψυχοσωματικό. Παθαίνω συνήθως κάποιον λαβύρινθο και δεν μπορώ να κουνηθώ ή αυτό το στομαχικό που με πιάνει πιο συχνά και με εξουθενώνει. Εκεί αναγκαστικά χρειάζεται να μείνω κάποιες μέρες στο κρεβάτι».

Η ηλικία δεν είναι κάτι που την αγχώνει, τουλάχιστον ως προς το θέμα της εμφάνισης: «Το ότι κάποια σημεία αρχίζουν και έχουν πτωτική τάση στο σώμα μου δεν θα μπει εμπόδιο στο να είμαι καλά. Ξέρω ότι είμαι 58, κάνω τη γιόγκα μου, περπατάω, δεν τρώω ένα γουρούνι στην καθισιά μου, προσέχω αλλά είναι αναπόφευκτο. Πρέπει να συμβιβαστώ με την αλλαγή. Οτι πέφτω να κοιμηθώ και είμαι καλά, ξυπνάω και είμαι πιασμένη». Το οριστικό τέλος όμως

είναι κάτι άλλο. Ο θάνατος που καταργεί κάθε βεβαιότητα την παραλύει. Εκεί το χιούμορ δεν έχει θέση. «Με τρομάζει η απώλεια και ο θάνατος με φρικάρει. Στεναχωριέμαι φριχτά παρόλο που έχω μελετήσει και βουδισμό. Αν μου έρθει μια ιδέα ότι πεθαίνει κάποιος που αγαπώ θα είμαι όλη τη νύχτα ξύπνια. Αισθάνομαι αφόρητη στεναχώρια. Δεν έχω πιστέψει ακόμα ότι «έφυγε» η Ρίκα Βαγιάνη, παρόλο που έχω ζήσει όλο το στόρι. Νομίζω ότι πρόκειται για κακή πληροφόρηση. Ο θάνατος του Θέμου, που τον γνώριζα από τα 25, μου προκάλεσε μεγάλο σοκ. Δεν πάω στις κηδείες, δεν την αντέχω αυτή τη θλίψη και γι' αυτό δεν σβήνω τηλέφωνα. Έχω στο κινητό μου ακόμα τα τηλέφωνα των φίλων μου που “έφυγαν”».

Οι άνθρωποι μεγαλώνοντας αποκτάμε ενσυναίσθηση -οι περισσότεροι τουλάχιστον- και γινόμαστε πιο ευαίσθητοι σε ρατσιστικές ή σεξιστικές συμπεριφορές, της λέω. Αντιδρά: «Εμένα αυτό με αφορούσε και από πριν. Όταν εργαζόμουν ως σεναριογράφος σε παραγωγές και ήταν όλο άντρες γύρω μου κι έλεγαν: “Αμα η σεναριογράφος δεν μαγειρεύει καλά είναι για πέταμα” ή “Δώσε στη Μανίνα τη σκηνή του φιλιού γιατί οι γυναίκες είναι καλές σ’ αυτά”. Αντιδρούσα και με αποκαλούσαν φεμινίστρια. Ημουν και είμαι φεμινίστρια και θέλω για την κόρη μου τα πράγματα να είναι πιο εύκολα. Υπάρχει μια διεθνής ένωση που λέγεται Women In Film And Television (WIFT) και ιδρύσαμε παράρτημά της και στην Ελλάδα πιέζοντας για ισότητα σε έναν χώρο όπου είναι πολύ άδικο τα πράγματα. Σου λένε σε μια παραγωγή να “έχουμε γυναίκες” και εννοούν ότι έχουν μακιγιέζ και στυλίστρια -χαμηλά αμειβόμενες θέσεις- και όλοι οι άλλοι -σκηνοθέτες, μοντέρ κ.λπ.- είναι άντρες. Ζητάμε λοιπόν να γίνει προσπάθεια να προσλαμβάνουν σε σημαντικές θέσεις παραγωγής περισσότερες γυναίκες. Στη WIFT Ελλάδας είμαστε 150-200 άτομα γιατί δεν έρχονται πολλές. Μια πετυχημένη παραγωγός σου λέει “Γιατί ν’ ανακατευτώ μ’ αυτούς τώρα; Δεν με αφορά, εγώ κάνω τη δουλειά μου”. Ναι, την κάνεις τη δουλειά σου, αλλά δεν θέλεις τα πράγματα για την κόρη σου να είναι πιο εύκολα μελλοντικά; Ασε, η κοινωνία είναι για τα μπάζα. Γιατί ο άντρας που δεν του σηκώνεται δεν χρειάζεται να διαχειριστεί δημόσια το θέμα και μια γυναίκα στην εμμηνόπαυση με εξάνεις πρέπει να δικαιολογείται; Ο άντρας δεν πρόκειται ποτέ να χρειαστεί να πει “sorry, είμαι χάλια γιατί χθες δεν μου σηκώθηκε” ενώ η γυναίκα που είναι στην τηλεόραση ή κάνει γύρισμα πρέπει να δικαιολογήσει το ότι ιδρώνει. Είναι τεράστια η αδικία. Όταν πήγαινα σχολείο τον μεγάλο μου γιο, απέξω περίμεναν πολλές μαμάδες και 5 μπαμπάδες. Δεκατέσσερα χρόνια μετά το σκηνικό παραμένει ίδιο».

Αγαπά τις γυναίκες και δεν λειτούργησε ποτέ ανταγωνιστικά ενώ και η ίδια δεν έπεσε θύμα ανταγωνισμού από άλλη γυναίκα. «Γνώρισα γυναίκες στη δημοσιογραφία θεές. Τη Ρούλα Μητροπούλου, τη Φλώρα Τζημάκα. Μάθαινες δίπλα τους. Δεν υπήρχε αυτό με τον άντρα που σου έπιανε το μπουτί και προσπαθούσε να σε αγγίξει ενώ έβλεπε το κείμενό σου. Ναι, έπαιξε σεξουαλική παρενόχληση αλλά ήμουν τυχερή. Δεν ανήκα στο target group του θύματος. Δεν ήμουν ένα αμόρφωτο κορίτσι από την επαρχία χωρίς υποστηρικτικό περιβάλλον. Είχα πάντα φίλους δίπλα μου. Βγαίναμε, τα λέγαμε, γελούσαμε και το πράγμα ελάφρυνε. Τότε στα 80s δεν υπήρχε το να βγεις να τα καταγγείλεις δημόσια αυτά. Τα ατού δεν σε κάνουν ευάλωτη. Ενώ το κορίτσι που θέλει να κάνει καριέρα στο σινεμά, δεν είναι μορφωμένο, δεν έχει κανέναν δίπλα της και είναι γκομενάρα ξέρει ότι αυτό πρέπει να το εκμεταλλευτεί γιατί έχει 10 χρόνια το πολύ μπροστά της. Μετά θα εμφανιστούν άλλες πιο νέες και πιο γκομενάρες. Βλέπω νέες κοπέλες, να έχουν αυτή την αγωνία στο μάτι και λέω: “Θεέ μου, τι θα κάνεις;”. Στεναχωριέμαι». Τη ρωτάω αν ανησυχεί για την κόρη της και η

απάντησή της είναι ξεκαρδιστική: «Εύχομαι να είναι αρκετά γαϊδούρα για να αντέξει».

Αυτή τη στιγμή ετοιμάζει ένα αγγλόφωνο σενάριο με την Ολγα Μαλέα, το τελευταίο βιβλίο μιας τριλογίας, ενώ δηλώνει περήφανη για τα δύο σίριάλ της στη NOVA. «Είναι μια μίνι σειρά 12 επεισοδίων, το “Μαμάδες στο παγκάκι” με τις Σοφία Βογιατζάκη, Ευγενία Δημητροπούλου και Χρύσα Κλούβα και επειδή πήγε καλά ζήτησαν άλλα 12 επεισόδια με μπαμπάδες όπου παίζουν οι Νίκος Γεωργάκης, Μάξιμος Μουμούρης και Γεράσιμος Γεννατάς και σκηνοθετεί ο Βασίλης Τσελεμέγκος. Χαίρομαι γιατί με όλους αυτούς τους καταπληκτικούς ανθρώπους μιλάμε την ίδια γλώσσα και μαζί τους νιώθω σαν να είμαι σπίτι μου».

Η Μανίνα Ζουμπουλάκη έχει δουλέψει στα μεγαλύτερα περιοδικά της χώρας και έχει αφήσει το αποτύπωμά της. Τώρα αρθρογραφεί στην «Athens Voice» και έχει πλήρη επίγνωση ότι ο χώρος πλέον έχει αλλάξει. «Οχι, δεν άλλαξε ο χώρος, ο χώρος... έφυγε. Δεν υπάρχει η άνεση να λες: “Θα φύγω από τον Λυμπέρη και θα πάω στον Κωστόπουλο ή στον Τερζόπουλο”. Το κίνητρο πριν για να γράφεις ένα καλό κείμενο ήταν ότι αυτό θα ανέβαζε το κασέ σου. Τώρα απλά δεν υπάρχει κασέ. Και στο βιβλίο βέβαια η κατάσταση δεν είναι καλύτερη. Η πτώση είναι στο 80%. Στο παρελθόν με ένα best seller αγοράζες διαμέρισμα, τώρα ζήτημα να βγάλεις 500-1.000 ευρώ τον χρόνο!». Το ιδανικό σενάριο για τη ζωή της περιλαμβάνει ένα σπίτι στη Θάσο, όπου θα μπορούσε να ζει πέντε μήνες τον χρόνο: «Αν αυτό δεν κάτσει, τότε θέλω να είμαι κοντά με τους φίλους μου, να βρισκόμαστε συχνά και να πηγαίνουμε θάλασσα. Δεν θέλω να σκέφτομαι τι θα κάνω στα 80 γιατί ξέρω ότι στα 80 δεν θα ζουν πολλοί άνθρωποι που αγαπώ. Δεν θέλω να σκέφτομαι τι μπορεί να πάει στραβά γιατί χιλιάδες πράγματα μπορεί να πάνε στραβά. Δεν θέλω να σκέφτομαι το μέλλον έτσι, αλλά σαν project, σαν ένα σχέδιο που προχωρά»

Συνέχεια στη σελίδα του βιβλίου: <http://bit.ly/2Grd3qT>